

המערכת

"כיאה וכמתאים לשנת המאה"

בית משיח

משרד ראשי

744 Eastern Park way
Brooklyn NY 11213-3409

טלפון: (718) 778-8000

מזכיר: שלוחה 240

מנהל: שלוחה 244

עורך: שלוחה 224

מנעיים: שלוחה 242

מודעות: שלוחה 241

חסידים... איין משפחה: שלוחה 204

פקס: (718) 778-0800

דואר אלקטרוני: ba@susliach.net

ארץ הקודש

ת.ד. 582 כפר חב"ד 72915

טלפון: (03) 9607-290

מזכירות: שלוחה 0

מנעיים: שלוחה 0

מודעות: שלוחה 3

עריכה וחדשות: שלוחה 4

פקס: (03) 9607-289

דואר אלקטרוני:

b_susliach@netvision.net.il

FRANCE

17, Rue de Lorraine

75019 Paris

TEL: (331) 4018-1231

FAX: (331) 4035- 5366

מוציא לאור

מרכז חב"ד העולמי לקבלת בני משיח

ועדת חכמים בעריכה

מנחם מענדל הכהן הנדל

שלום יעקב חזן

עורך התהליכה האנגלית

ברוך מרקר

עיצוב

מ. גורליק

צלם מערכת

דב יצחקי

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות

חג הפורים חלף לו, וכעת הכל מתכוננים ביתר מרץ לקראת חודש הגאולה ובמרכזו חג החירות והגאולה.

הכנה יתירה אופפת אותנו, חסידי הרבי מה"מ, לכבוד היום הבהיר הגדול והנפלא י"א בניסן, יום הולדתו של אבינו מלכנו, ובפרט כשאנו נמצאים בסיום שנת ה-99 וכניסתנו לשנת ה-100.

הרבי מה"מ הדגיש פעמים רבות, כי יום הולדתו של נשיא הדור, ובפרט תחילת תקופה חדשה בחיי נשיא הדור, הרי זו תקופה חדשה בחייהם של כל אנשי הדור, כיוון ש"גופא בתר רישא אזיל" – הגוף הולך אחר הראש. אין ספק שיום הולדתו של הרבי בו מאיר מזלו, זוהי הארה של כולנו, חסידים בפרט ועם ישראל בכלל.

סדר היום של כל אחד מאתנו כולל בתוכו ענינים רבים; ממשלה חדשה נכנסה לתפקידה, (מי יודע ואולי גם תקופה חדשה בבטחונם של יהודי ארץ הקודש?! – הלוואי!) טרדות של חג הפסח ועוד. אולם לנו, חסידי הרבי, יש את הסדר יום שלנו, סדר יום של חסידים ומקושרים. סדר היום הזה הוא נחלתו של כל אחד מאתנו, איש ואשה, בחור ונערה, עולל וישיש.

בימים אלה של "שלושים יום קודם החג", כאשר מתכוננים ליום הבהיר י"א ניסן – אין לנו אלא לפתוח את שיחותיו הקדושות של הרבי, ולראות מה מוטל עלינו לעשות:

"כמו שכל ענין צריך להיות באופן מסודר וצריך שיהיה לזה ענין של הכנה, וכאשר העניין הוא עניין גדול, צריכה להיות גם ההכנה באופן גדול, הכנה רבה, שזמה מובן שאי אפשר לחכות עד י"ב-י"ג תמוז [בו נכנסו לשנת ה-100 להולדת אדמו"ר מהוריי"צ], אלא צריך להתחיל להתכונן לכך באופן המתאים, כדי שבימים אלה עצמם יהיו כל הענינים באופן של שלימות" (שיחת פרשת שלח תשל"ט).

הרבי אף נותן לנו הוראות ברורות כיצד

להתכונן לקראת יום ההולדת ה-100 של נשיא הדור – ואין לנו אלא ללמוד ולקיים, לשמור ולעשות:

"ההכנה תהיה באופן המתאים לעבודה של שנת המאה – המספר של מאה הוא תכלית השלמות. כי תכלית השלמות של מציאות העולם מושגת במספר עשר, שלכן ישנם עשרה מאמרות ועשר הדברות – ותכלית השלמות במספר עשר, כאשר העשר כלול במספר עשר, שאו הוא מאה".

השאפיפה והדרישה של הרבי מכל אחד ואחד מאתנו, שעבודת ההכנה תהיה באופן כזה שכל שנת המאה תהיה באופן שלמעלה מדרך הרגיל, עד מלאות שנת המאה: "שלכן צריכה להיות הכנה מתאימה לעבודה של י"ב י"ג תמוז תשל"ט באופן שהעבודה דשנת המאה תהיה בתכלית השלמות, ואז שיגיעו לי"ב-י"ג תמוז שנת תש"מ, יוכלו לומר ראו הפעולות שנפעלו בתכלית השלמות כיאה ומתאים לשנת המאה!"

אם כן, אין לנו אלא להוסיף ביתר שאת בלימוד שיחותיו הק' של הרבי – ובפרט בעניני גאולה ומשיח – ועשיית רצונותיו הק' בתורה, תפילה וצדקה, במחשבה דיבור ומעשה, ובפרט בדרישה העיקרית – להכין את העולם לקבלת פני משיח צדקנו.

יפה היא יוזמתם של תלמידי התמימים, "וועד חיילי בית דוד" – בחסות מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח בבית משיח – העומדים בחזית המערכה, לקשר עשרה יהודים לרבי מה"מ – על פי הוראה של הרבי מתחילת ימי הנשיאות – על ידי לימוד תורתו, ובפרט בעניני משיח וגאולה, כתיבה לרבי, עשרת המבצעים, ועוד דרכים רבות.

הלוואי ונזכה כי עוד רגע קט, כשנזכה להתגלותו של הרבי מה"מ, עוד קודם יום הולדתו, יצביע עלינו הרבי ברוב נחת ויאמר: "ראו הפעולות שנפעלו בתכלית השלמות כיאה ומתאים לשנת המאה!" – כלשונו הקדושה.

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד!

שבועי

לוח

שבוע דפרשת כי תשא - ויקהל-פקודי

זמני השבת			שקיעה		חצות היום והלילה		סוף זמן קריאת שמע		זריחה		
יציאה	כניסה		ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	ניו יורק	תל אביב	
6:25	5:11	ירושלים	6:04	5:49	12:05	11:49	9:05	8:49	6:06	5:49	יום שישי, כ"א אדר
6:27	5:28	תל אביב	6:05	5:50	12:05	11:49	9:04	8:48	6:04	5:48	שבת קודש, כ"ב אדר
6:26	5:21	חיפה	6:06	5:50	12:04	11:49	9:03	8:48	6:02	5:47	יום ראשון, כ"ג אדר
6:47	5:45	ניו יורק	6:07	5:51	12:04	11:48	9:02	8:47	6:01	5:45	יום שני, כ"ד אדר
7:45	6:37	פריז	6:08	5:52	12:04	11:48	9:01	8:46	5:59	5:44	יום שלישי, כ"ה אדר
6:59	5:51	לונדון	6:09	5:52	12:03	11:48	9:00	8:45	5:57	5:43	יום רביעי, כ"ו אדר
7:59	6:54	סידני	6:10	5:53	12:03	11:49	8:95	8:44	5:56	5:41	יום חמישי, כ"ז אדר

הזמנים מתייחסים למרכז הארץ. באזורי ההרים והעמקים עשויים להיות שינויים עד מספר דקות

מורה שיעור ללימוד הרמב"ם היומי

יום	ג' פרקים ליום	פרק אחד ליום	ספר המצוות
שישי כ"א אדר	הלי קדוש החדש... פרק יב-יד.	הלי תפלה וברכת כהנים... פרק ב.	מ"ע קנג.
שבת כ"ב אדר	פרק טו-יז.	פרק ג.	מ"ע קנג.
ראשון כ"ג אדר	פרק יח-יט. הלי תעניות... פרק א.	פרק ד.	מ"ע קנג, נט.
שני כ"ד אדר	פרק ב-ד.	פרק ה.	מ"ע נט.
שלישי כ"ה אדר	פרק ה. הלי מגילה וחנוכה... פרק א-ב.	פרק ו.	מ"ע נט. ספר משנה תורה: הלכות מגילה וחנוכה. בפרקים אלו. פרק א-ב.
רביעי כ"ו אדר	פרק ג-ד. תורת חכם וגוי. ספר נשים והוא ספר רביעי... הלי אישות... בפרקים אלו. פרק א.	פרק ז.	שם: פרק ג-ד. מ"ע ריג.
חמישי כ"ז אדר	פרק ב-ד.	פרק ח.	מ"ע ריג.
שישי כ"ח אדר	פרק ה-ז.	פרק ט.	מל"ת שנה.

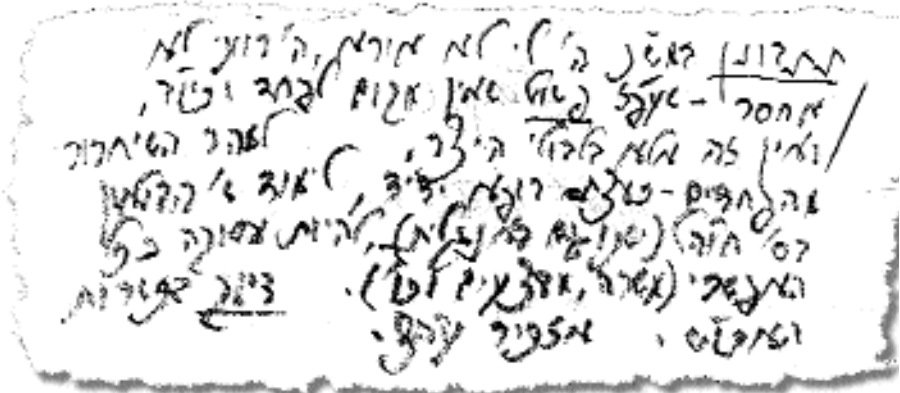

מאוצר המלך

פרסום ראשון

עצות להשתחרר מפחדים

לפנינו מענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לאשה שבקשה עצה להשתחרר מפחדים וכו'

תתבונן במש"נ ה' לי לא אירא, ה' רועי לא
 אחסר - שעפ"ז פשוט שאין מקום לפחד וכיו"ב,
 ואין זה אלא בלבולי היצר.
 למהר השיחרור
 מהפחדים - כעצת רופא ידיד, לימוד ש' [=שער] הבטחון
 בס' חוה"ל [=בספר חובת הלבבות] [ישנו גם באנגלית], להיות עסוקה ככל
 האפשרי (משרה, מבצעים וכו').
 דיוק בכשרות
 האכו"ש [=האכילה ושתייה].
 אזכיר עה"צ.

הפרשה החסידי'ית

סתורתם של רבותינו נשיאנו על פרשת השבוע

ליקט וערך: אי"ש מבית לוי

כ"ק אדמו"ר הזקן

זה יתנו כל העובר על הפקודים (ל, יג)

ב'ואהבת' יש ב' פירושים - אחד לשון ציווי - שתאהוב אותו; וא' לשון עתיד - שתבא האהבה ממילא. וזהו "עשרים גרה השקל", כל אחת משני בחינות אהבה הנ"ל כלולה מעשר - שכל ומדות. וענין אהבה הראשונה היא מההתבוננות, והיא חובה על הכל. וזהו "זה יתנו כל העובר על הפקודים" - רמ"ח פקודין - היינו אף מי שעובר ח"ו על איזה מצוה, אעפ"כ חובה היא ליתן מחצית השקל - בחי' עשר שלו בבחינת אהבה רבה ראשונה הנ"ל.

(על פי 'תורה אור' פרשתנו 19, ט"ז)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

כי תשא את ראש בני ישראל (שם, יב)

למעלה מסובב וממלא הוא למעלה מענין האמונה, מאחר שאין בעצמות אין סוף ברוך הוא שום תפיסה למקבלים לומר אפילו שהוא קדוש ומובדל. והנה מבחי' העצמות שהוא ענין לבדך נמשך משם שפע מוזן לרעות את האמונה, דהיינו שיהיה מושג בבחי' סובב וממלא. וזהו "כי תשא את ראש בני ישראל", והתנשאות והגבהת ראש ומוחין דכנסת ישראל הוא על ידי משה דוקא, מפני שמשה רעיא מהימנא לזון ולפרנס את האמונה.

(על פי 'תורת חיים' פרשתנו ע' תקסו, ב)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

הנה אנכי כורת ברית (לד, יו"ד)

במסכת שבת (דף נה) איכא למאן דאמר "תמה זכות אבות", וזהו "כי ההרים ימושו [כשתגמר זכות אבות] אף על פי כן וברית שלומי לא תמוט" [שהברית למשה לא תבטל], וזהו "הנה אנכי כורת עמך ברית" - שלא יחליפנו באומה אחרת.

וקשה דהרי כריתת ברית דאברהם היה שאף אם יהיה אדם שיעשה מעשים טובים יותר ממנו, לא יהיה שינוי בהכריתת ברית דאברהם? ואפשר לומר משום כי הגרים נקראים 'עם אברהם' כי "אב המון גוים נתתיך", אם כן, אם אומה אחרת יעשו גרים במעשים טובים עצומים הם גם כן בחי' 'עם אברהם', ולכן צריך להיות הבטחה למשה שלא יחליפם.

('אור התורה' ח"ח ע' ג' ק"ז)

כ"ק אדמו"ר מהר"ש

ובעבור כבודי ושמתך בנקרת הצור (לג, כב)

"ובעבור כבודי" - כשעוברים על התורה, ומלך שמחל על כבודו

אין כבודו מחול;

"ושמתך בנקרת הצור" - צריך להמשיך מבחי' ה'צור' שהוא מקור כל העולמות.

ועל ידי מה יגיעו לזה - על ידי תשובה.

(ספר המאמרים תר"ל ע' שיג)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

ויחל משה (לב, יא)

"ויחל משה" - שאתהו חולי של עצמות. והוא שעל ידי ההתבוננות בהפלאות אור אין סוף ברוך הוא איך שהוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ואיך שעצמות אור אין סוף ברוך הוא אינו בגדר ממלא ולא בגדר סובב וכולא קמיה כלא חשיבי ממש, שעל ידי אריכות ההתבוננות בזה בהעמקת הדעת נעשה תוקף הצמאון להכלל בעצמות אור אין סוף. וכמו שכתוב מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ.

(המשך תער"ב ח"ב ע' אקצו)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

ויחל משה (שם)

החילוק בין תורה לתפלה הוא, שתורה - כאשר ישנו ציווי הולכים ללמוד, אבל תפלה היא ענין שצריך לבוא מעצמו. אלא שצריך להרגיל את עצמו לזה. תפלה היא השתפכות הנפש, על דרך ואשפוך את נפשי. צריך להרגיל את עצמו בשפיכות הנפש, כל ענין של השגה כשהוא בא על ידי הצינור של תפלה הוא לגמרי באופן אחר.

(ספר השיחות ה'תש"א ע' 49)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלימי"א

ועאכו"כ כשנמצאים בשבת שקוראין את כל הפרשה ד"כי תשא את ראש בני ישראל" (תשא - משה רבינו) - שנוסף לכך שבנ"י הם ראש בכלל, נעשה גם - בכחו של משה רבינו - הנשיאת ראש דבנ"י, שזה נותן את הכח לאח"י לפעול את תוכן המשך הפרשה - הענין דאל"ף (לוחות הראשונות), הענין דבי"ת - העבודה בעולם, עד אפילו במצב דתחתון שאין תחתון למשה ממנו, ולהפכו ולהעלותו להדרגא דלוחות האחרונות, עם הגילוי דקרני ההוד, שבכחו של כל יהודי לקבל, עד שע"י העבודה בעולם הוא פועל שגם בהיותו בעולם יוכל לקבל זאת.

(ספר השיחות ה'תשנ"ב ע' 436)

לראות את מלכנו

הרבי

במחשב האישי שלך...

מצב!
הוידאו השבועי בתקליטור ביתי

לבקשת רבים בשעה טובה ומוצלחת נפתח
מסלול מנויים ביתי שיאפשר קבלת תקליטור חודשי
תמורת תשלום סמלי - \$10 לחודש

פרטים והרשמה בטל: 9606-094 (03)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"שטיין אויף די אייגענע פיס"

[= לעמוד על הרגלים של עצמך]

- המתנה שהצמח-צדק סירב לקבל ● שיעור באמונה ● בר-מצווה למבצע יום הולדת
- האמונה הטהורה ● חב"ד דורשת פנימיות ● "אייגענע מציאות" [= מציאות עצמית]
- פרשת פרה, למעלה מן השכל

לאחר מכן התבטא הצמח-צדק שהוא מתחרט על שלא הסכים לקבל את מה שרצה רבינו הזקן להעניק לו, שכן הקב"ה הוא הרי אין-סוף ובל-גבול, ואם כן, גם אחרי שיקבל ב"מתנה" מדרגות גבוהות ונעלות ביותר, יישאר לו תמיד על מה לעמוד ולהתייגע עוד ועוד, כדי להגיע לדרגות נעלות עוד יותר. שואל על-כך הרבי שליט"א (התוועדות) תשמ"ז חלק שלישי עמוד 542 (ועוד): הרי סברא זו, שהקב"ה הוא אין סוף ותמיד יישאר על מה לעמוד ולהתייגע, היא סברא די פשוטה ומובנת, ומדוע לא חשב הצמח-צדק על כך מלכתחילה? ועוד, מה ההוראה לגבינו מעובדה זו, שהצמח-צדק לא הסכים לקבל את ה"מתנות מלמעלה", בשעה שהצמח-צדק עצמו התחרט על כך לאחר מכן? אלא, מכיוון שרבותינו נשיאינו סיפרו לנו סיפור זה, בוודאי שאכן קיימת גם עבורנו הוראה מעניין זה, וכדלקמן.

ב כ"ה באדר השתא ימלא מאה שנה להולדת הרבנית הצדקנית מרת חיה מושקא נייע

– שביום הסתלקותה, כ"ב שבט תשמ"ח, ובקשר אליה, החלה במיוחד התקופה החדשה בנשיאות הרבי שליט"א מלך המשיח, כאשר נסתיים גם "צחצוח הכפתורים" ונשאר רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש (כמבואר בארוכה

שכאשר הרבי הרש"ב נייע אמר משהו רק "בדרך אפשר", אמר זאת בנו הרבי הרי"צ כוודאות מוחלטת. וכשאביו טען כלפיו: הייתכן? הרי אמרתי רק "בדרך אפשר"! השיב הרבי הרי"צ: מה שאצלך "בדרך אפשר" אצלי הוא בוודאות. וכמה עובד הדבר שהיום מנסה היצר לומר (ואף יש המקשיבים לו) על דברים שהרבי אמר בוודאות מוחלטת, שהם רק "בדרך אפשר".... – עד כאן במאמר המוסגר.

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תורת"ל המרכזית – כפר חב"ד

כ ולנו מכירים את הסיפור המפורסם, אותו סיפר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כמה וכמה פעמים (להלן מתוך 'התוועדות' תשמ"ב, חלק שלישי עמוד 1556), אודות כ"ק אדמו"ר הצמח-צדק, שבצעירותו רצה סבו, רבינו הזקן, להעניק לו במתנה דרגות נעלות ביותר – "התמדה ושקידה", או, לפי נוסחא אחרת "אהבה ויראה" – אך הוא, הצמח-צדק, מיאן, באומרו כי רוצה הוא לעמוד ולהתייגע על הדברים בכוח עצמו ולא לקבלם ב"מתנה" מלמעלה,

– והרבי שליט"א אומר על זה (שם עמוד 1562): "ומאחר שזה הי רצונו של אדמו"ר הזקן, ורצון זה נתגלה ובא גם בדיבור – הרי בוודאי שנפעל כן בפועל, כי לא ייתכן לומר שרצונו ודיבורו של אדמו"ר הזקן לא נעשה בפועל. אלא שהי' חסר בשלימות הדבר, ולכן אמר הצמח צדק שהוא מתחרט על שלא הסכים לקבל זאת",

ובמאמר המוסגר, בדרך "אגב": דברים אלו של הרבי שליט"א הינם עוד "סתם" שיעור מאלף מאוד ב"אמונה הטהורה", כיצד להתייחס לדבריו של רבי, גם במקרה שהדברים לא נאמרו בתור נבואה וגם אם ברור לכאורה שאחר כך הדברים לא התקיימו!

וכפי הסיפור הידוע (שהובא גם במאמר ד"ה לכה דודי תשי"ד)

בקונטרס "בך יברך ישראל" משיחות כ"ב שבת תשנ"ב) –

וביחד עם זה נמצאים אנו בעיצומם של ימי ההכנה ("שלושים יום לפני החג") ליום הבהיר י"א ניסן, תחילת שנת המאה להולדת מלכנו משיחנו שליט"א.

וכפי ששמענו כמה וכמה פעמים מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, בקשר למאמר המשנה בפרקי אבות, אשר "בן מאה כאילו עבר ובטל מן העולם", שלכאורה תמוה מאוד: בחלקים הקודמים של המשנה מדובר אודות גילאים שונים, וחז"ל מלמדים אותנו מהי העבודה המיוחדת לאותו זמן "בן חמש שנים למקרא, בן עשר למשנה" וכו'. כאשר ב"ה יהודי מאריך ימים ושנים טובות וזוכה והגיע לגיל מאה שנה – האם זה מה שיש לחז"ל לומר לו, שמע נא, ידידנו, הינך כבר "עובר בטל", "עבר ובטל מן העולם"?

אלא, אומר הרבי שליט"א, בוודאי אין הכוונה לומר ליהודי שזכה והאריך ימים שעתה הגיע זמנו ח"ו לרדת מן הבימה ולפנות את המקום לאחרים.

– ובפרט כאשר יודעים אנו עד כמה שוללת התורה את ההסתכלות המעוותת על "זקן" כמושג המסמל את מי שכבר הגיע זמנו לרדת מן הבימה ולפנות את המקום לצעירים ממנו. בתורה ההסתכלות היא הפוכה לגמרי. "זקן" הוא תואר כבוד ממדרגה ראשונה, המסמל מי שצבר נסיון רב בחייו והוא יכול להביא לכולם תועלת עצומה כשינצלו את כשרונותיו וכישוריו.

שלכן הקים הרבי שליט"א החל משנת תש"מ את הכוללים "תפארת זקנים – לוי יצחק" לזקנים בשנים. כדי שגם אם מפני סיבות שונות הם יצאו ל"פנסיה" ואינם ממלאים תפקיד פעיל בחיים הרגילים, יהיו חייהם מלאים תוכן יהודי אמיתי של לימוד תורה, כך שינצלו את כשרונותיהם וכישוריהם בחיים הרוחניים במילואם לתועלתם הם ולתועלת כל הסובבים אותם.

אלא שזו הכוונה ב"עבר ובטל מן העולם": כאשר יהודי עבד את עבודתו בשלמות במשך מאה שנה, ובירר וזיכך את כל עשר כוחות נפשו בפרטיות, כפי שכל אחד מהם כולל בתוכו את כל העשר,

– שלכן הוא "הגיע" באמת לגיל מאה שנה (שהם עשר פעמים עשר), לא מאה שנה של אכילת תפוחי אדמה, אלא מאה שנה שכל רגע מהם נוצל במילואו, ככתוב "ימים יוצרו" בשביל "ולו אחד בהם", כדי להכניס בהם את ה"אחד", את ה' אחד. –

אזי מגיעים ל"עבר ובטל מן העולם" – לעבודה כזו שהעולם כבר אינו מעלים

ומסתיר לגביו, משום שהוא כבר בירר וזיכך אותו במלוא השלימות. וממילא עבודתו עתה היא למעלה מכל הגבלות העולם.

נת המאה להולדת הרבנית נ"ע הוא גם "יום ההולדת" השלוש עשרה, ה"בר מצווה", ל"מבצע יום הולדת", שנולד בכ"ה אדר תשמ"ח, והרבי שליט"א הקדיש אותו אז "להרוצה בכך – לזכותה ולעילוי נשמתה" (ואגב, הרבי אומר, בשיחת ב' ניסן תשמ"ח בתחילתה, שיש לנהוג כמו כן גם ביום הנישואין!).

לפיכך זהו גם הזמן להתבונן בתוכנו של יום הולדת בכלל, המבטא במידה רבה את החידוש המיוחד של תורת החסידות בכלל, של חסידות חב"ד בפרט, של "הדור השביעי" במיוחד, ושל התקופה המיוחדת עתה בפרטי פרטיות. ובפרט על פי הידוע שהגלות נמשלה לעיבור והגאולה ללידה.

וכפי שרואים גם בפועל, שתחילת ההתייחסות באופן מיוחד ליום הולדת החלה ביחד עם התגלות תורת החסידות, וככל שהחסידות התפשטה ו"נמשכה" למטה יותר, כך הודגש יותר ענין ה"יום הולדת", עד, בתקופה האחרונה ממש, ל"מבצע יום הולדת".

החל מהדגשת יום ההולדת של שני המאורות הגדולים – הבעש"ט ורבינו הזקן – בח"י אלול, דבר שלא היה מקובל כל-כך לפני כן. ולמרות המקורות לכך בדברי חז"ל, החל מז' אדר, שהולדתו של משה היא שביטלה את גזירת המן ועוד (ראה בשיחות הני"ל) – הרי שבפועל לא מצאנו שיהודים הדגישו כל-כך את יום ההולדת (ולצערנו, עד היום הזה, למרות המקורות הרבים שהביא הרבי שליט"א לענין זה, ישנם עדיין יהודים חרדים הטוענים "יום הולדת – את פרעה". "פרעה" חוגג יום הולדת ולא יהודי!).

ואפילו אחרי התגלות החסידות, כשהתחילו כבר לשים יותר דגש על ימי ההולדת, הרי עדיין לא חגגו את ימי ההולדת בגלוי ובפרסום. היה זה מוגבל ליחיד סגולה בלבד (אצלם אולי הייתה ה"הולדת" כראוי). אפילו העובדה שח"י אלול הוא יום סגולה לא הייתה ידועה אלא ליחיד סגולה, ועברה מדור לדור בחשאי בין רבותינו נשיאינו ובני משפחתם וכדומה.

הגילוי והפירסום וה"שטורעם" מעניין יום הולדת התחיל במיוחד אצל כ"ק אדמו"ר מהור"צ נ"ע, שגילה כמה ממנהגי יום הולדת. הענין קיבל תנופה מיוחדת בפרט ובמיוחד בדור השביעי, אצל הרבי שליט"א מלך המשיח, שהדגיש מאוד והסביר בהרחבה

את העניין ואת המשמעות של יום זה, בשיחותיו ובמכתביו וכו'. ה"שטורעם" הגדול בזה, באופן של "מבצע יום הולדת", התחיל במיוחד בתחילת התקופה החדשה בנשיאות, בכ"ה אדר תשמ"ח, כנ"ל, עד שהיה באותה תקופה ביטוי של הרבי שליט"א שזהו הביורר של השלב האחרון לקראת הגאולה.

ויש לומר הביאור בזה, ובהקדם:

(בכללות האמור לקמן ראה בארוכה בילקוטי שיחות' חלק כד ע' 178 ואילך. 'משיח עכשיו' חלק שלישי ע' 270 ואילך. ובכללות גם ב'משיח עכשיו' חלקים א-ב מתחילתם).

בקשר למאמר המשנה
"בן מאה כאילו עבר
ובטל מן העולם", שואל
הרבי: בחלקים הקודמים
של המשנה מדובר אודות
גילאים שונים, ותז"ל
מלמדים אותנו מהי
העבודה המיוחדת לאותו
זמן "בן חמש שנים
למקרא, בן עשר למשנה"
וכו'. כאשר ב"ה יהודי
מאריך ימים ושנים טובות
וזוכה והגיע לגיל מאה
שנה – האם זה מה שיש
לחז"ל לומר לו, שמע
נא, ידידנו, הינך כבר
"עובר בטל", "עבר ובטל
מן העולם"?!
מ

לכאורה תמוהה בכלל השמחה ביום הולדת – מה כל-כך שמח כאשר נולד התינוק ויצא לאויר העולם? לכאורה, הן מבחינה גשמית והן מבחינה רוחנית היה לו הרבה יותר טוב לפני שנולד: אז לא היה צריך לדאוג לו למזון מתאים, שהרי הוא "אוכל ממה שאמו אוכלת", והמזון מותאם עבורו במיוחד. באותו זמן הוא היה גם הרבה יותר מוגן מכל פגע מאשר אחר לידתו וכו'.

ומבחינה רוחנית, באותה תקופה לא היה חסר לו מאומה, שהרי "נר דלוק על ראשו ומלמדין אותו כל התורה כולה". ואילו לאחר

שנולד, "בא מלאך וסטרו על פיו, ומשכחו כל מה שלמדו". עד כדי כך, שישנם אפילו המסבירים את טעם המנהג לאכול "ארבעס" (גרעיני חומוס) ב"שלוש זכר", שזהו מפני האבילות על התורה ששכח – כי אבל אוכל מאכלים עגולים ש"אין להם פה" כמו אבל ש"אין לו פה".

גם אחרי כל העמל והיגיעה במשך כל ימי חייו, כמה אנשים מכירים אנו שלמדו ממש "כל התורה כולה!?"

כשיועדים את כל זה, לכאורה תמוהה מאוד השמחה שישנה ביום ההולדת, עד שהרבי שליט"א מורה כי כדאי ונכון לומר

הרבי שליט"א מורה כי
כדאי ונכון לומר
"שהחינו" על פרי חדש
בהתוועדות של יום
ההולדת, שכן אם יש
לברך ולהודות לה' על
דברים פרטיים, מכל שכן
שצריך לברך ולהודות
לה' על לידתו ועל עצם
מציאותו. ולכאורה תמוה:
מה כל-כך שמח כאשר
נולד התינוק ויצא לאור
העולם? לכאורה, הן
מבחינה גשמית והן
מבחינה רוחנית היה לו
הרבה יותר טוב לפני
שנולד!

"שהחינו" על פרי חדש בהתוועדות של יום ההולדת,

[נוסף על קבלת החלטות טובות אז, ודווקא לאומרים ברבים (שיחת כ"ה אדר תשמ"ח), כדי לתת לו את כוח הרבים לקיים את החלטות, וגם כדי שיוכלו אחר כך לשאול אותו אם קיים את החלטות],

– שכן אם יש לברך ולהודות לה' על דברים פרטיים, מכל שכן שצריך לברך ולהודות לה' על לידתו ועל עצם מציאותו. ולכאורה, הלידה היא הרי, כאמור, ירידה גדולה ועצומה הן בגשמיות והן ברוחניות,

ומה יש להודות ולברך על כך?

מבאר הרבי: נכון אמנם שלפני לידתו היה לו הרבה יותר, אבל הוא לא היה עדיין "מציאות" עצמאית. ובלשון רש"י: "לאו נפש הוא". היה לו אמנם כל טוב, הן בגשמיות והן ברוחניות, אבל כל מה שהיה לו לא היה שלו. אפילו עצם מציאותו לא הייתה שלו, שהרי "עובר ירך אמו הוא". היה לו רק מה שקיבל מאחרים, ממה שאמו אוכלת, ממי שלימדו את כל התורה וכו'. כל זה לא היה אלא "מתנות" שקיבל מאחרים, אך הוא מצד עצמו לא היה לו מאומה, עד שבנוגע לכמה דינים עדיין אינו נחשב למציאות ממש, וההורגו אינו חייב מיתה, כי עדיין "לאו נפש הוא". בשעת הלידה נתחדשה מציאותו כ"נפש", כמציאות חיה עצמאית. גופו של התינוק והחיות שבו הפכו לדבר אחד, גוף חי.

זהו אחד החידושים העיקריים של מורנו הבעש"ט, מהחידושים העיקריים של תורת החסידות, גם החסידות הכללית: שלימוד התורה וקיום המצוות לא יהיה כ"דבר שחוץ ממנו", כ"דבר נוסף על עצמותו". לאמור, ישנו "הוא", שהוא "מציאות" בפני עצמו, מציאות שהיא לא התורה ומצוותיה, אלא ש"הוא" לומד תורה ומקיים מצוות, ועד שהוא מקבל מהם חיים, בהיותם חכמתו ורצונו של ה' מקור החיים. כשם שהעובר הוא אמנם מציאות חיה, אבל החיות שבו היא כ"דבר נוסף על עצמותו", החיים וכל המציאות אינם שלו אלא של אמו.

תורת החסידות מגלה את פנימיות ואמיתיות הענין של "אין עוד מלבדו", שאין שום מציאות כלל זולתו יתברך – ואם כן הרי לא שייך "עוד מציאות", שהיא לומדת תורה ומקיימת מצוות. אלא, כל מה שיש כאן "מציאות" אינו אלא אך ורק בכדי שתבצע הכוונה האלוהית. וכאמר: "אני לא נבראתי" – אין כאן שום מציאות כלל וכלל מלכתחילה, אלא אך ורק בכדי "לשמש את קוני".

אלא שגם לאחר חידושה הנפלא של תורת החסידות הכללית לא היה עדיין עניין "ההולדת" בשלימות. נכון שעכשיו מאוחד האדם עם האלקות ועם התורה והמצוות כגוף חי, שהגוף והחיות שבו אינם שני דברים שונים, אבל עדיין אין זה "בכוח עצמו", מצד תוכנו ועניינו של התחתון עצמו, אלא בגלל ש"הכניסו" בו את זאת "מלמעלה" – על ידי ההתקשרות לרבי שמחיה אותו, על ידי התעוררות האמונה וכוח המסירות נפש שלמעלה מטעם ודעת, שבכללות הם "מלמעלה" ואינם "מציאות" של האדם עצמו מצד עצמו.

וזהו אחד החידושים העיקריים של חסידות חב"ד (ראה בארוכה ב"חינוך קטן", המהווה הקדמה ל"שער היחוד והאמונה", ובמידה מסויימת גם לספר התניא בכלל, ואין כאן מקומו), "עבודה בכוח עצמו":

לא לסמוך על "מתנות" שמקבלים מלמעלה, מהקב"ה ("עבודת מתנה"), מהרבי ("צדיק באמונתו יחיה"), וכפי שפירשו בחסידות הכללית: אל תקרי "יחיה" – יו"ד בחיריק וחי"ת בשו"א – אלא "יחיה" – יו"ד בשו"א וחי"ת בפתח). כל זמן שאין הוא עובד ועמל ומתייגע ומגיע למה שמגיע בכוח עצמו, עדיין אין כאן מאומה.

כי אף שבעצם כן יש כאן הרבה מאוד, הרבה יותר ממה שיכול להגיע בכוחות עצמו, אבל כל זה הוא מה שניתן לו ממקום אחר, זה לא "שלו", "אייגענע", "לאו נפש הוא".

ביום ההולדת נתחדשה מציאותו של האדם כ"נפש" עצמאית. הוא התחיל להיות "חי בעצם". הוא מתחיל לחיות באמת, לא בגלל שמישהו נתן בו חיות מבחוץ, אלא שזו החיות שלו עצמו, עליה הוא עמל ויגע ומצליח להגיע בכוחות עצמו. אולי זה מעט ואולי זה מלא חסרונות, אבל זה שלו, "אייגענע". יהיה לו הרבה או מעט, אבל מה שיש לו הוא אכן שלו.

כאשר זהו היסוד והבסיס, העבודה בכוח עצמו, אזי אפשר להכניס בזה גם הרבה "מתנות" שמקבלים מלמעלה. כמו שכתוב "גם כי יזקין" – גם כאשר יתעלה לאחר מכן ויגיע למעלות גדולות ונפלאות – "לא יסור ממנה", מה"חונך לנער על פי דרכו", ממה שהיה לו בקטנותו, ממה שעמל ויגע והשיג בכוח עצמו, כי זהו הבסיס והיסוד, שעליו "נבנית" כל עבודת ה' שלו תמיד.

במבט שטחי נדמה שענין זה הוא סתירה לכל עניינה וחידושה של תורת החסידות – שהרי בחסידות כל-כך הרבה תובעים ודורשים, ללא הרף, את ביטול המציאות העצמית ו"הנחת עצמותו", להניח את עצמו הצידה לגמרי ולשכוח מה"אייגענע מציאות", לזכור ולדעת שהעיקר הוא לא ה"אני" שלי, מה שאני מבין ומה שאני מרגיש, אלא העיקר והיסוד היא "האמונה הטהורה" (כפי שנאמר שם ב"חינוך קטן" בסופו),

– וכפתגמו המפורסם של המשפיע הרה"ח וכו' ר' יחזקאל ("חאטשע") פייגין, פתגם שתמיד תמיד היה המשפיע ר' מענדל פוטרפס חוזר עליו: מאי משמע שהאמונה היא "טהורה"? שלא "לכלכו" אותה עם השכל האנושי המזוהם ("מ'האָט איר ניט

פֶּאָרשמוציקט מיט דעם פֶּאָרשטונקענעם שכל אנושי" (

ולפתע מדברים כאן שדרושה דווקא "אייגענע מציאות", דווקא "עבודה בכוח עצמו"?)

ואכן, בגלל טענה זו, היו כמה מחבריו של רבינו הזקן, תלמידי הרב המגיד ממעזריטש, שלא ראו בתחילה בעין יפה את תורתו ושיטתו, וטענו כי זוהי כאילו סטייה ח"ו מדרך החסידות. הבעל-שם-טוב והרב המגיד, טענו הללו, לא הדגישו את ה"חב"ד", את ההתבוננות השכלית, אלא דווקא את האמונה והמסירות נפש שלמעלה מטעם ודעת.

ואמנם, זו אכן הסיבה שהתגלותו של מורנו הבעש"ט ותורת החסידות הכללית קדמה להתגלותו של רבינו הזקן ותורת חסידות חב"ד, משום שהתחלה וראשית הכל הוא הביטול ו"הנחת עצמותו" המוחלטת, שלילת המציאות העצמית. חייבים להתחיל דווקא עם אמונה טהורה, ללא אף קורטוב של שכל אנושי, המדגיש את ה"אייגענע מציאות".

אבל ה"עצם" של תורת החסידות נתגלה דווקא על ידי רבינו הזקן בתורת חסידות חב"ד. כידוע מכ"ק אדמו"ר מהורש"ב (ראה יספר השיחות תשנ"ב) חלק שני עמוד 483, ושם נסמך) שהקדמת הבעש"ט והרב המגיד לרבינו הזקן היא כדוגמת הקדמת האבות לפני מתן-תורה, שאז דווקא התגלה ה"עצם", עצמותו יתברך.

אין פירושו של דבר שחסידות חב"ד אומרת שצריכה להיות "אייגענע מציאות". ההיפך הוא הנכון. אין כמו חסידות חב"ד מי שמדגיש את הביטול והנחת עצמותו ושלא "לבנות" מאומה על השכל והרגש העצמיים. אלא שהביטול עצמו עלול להיות באדם כמו דבר שחוץ ממנו, שמישהו (הקב"ה, הרבי) העניק לו במתנה. אז נמצא שכל הביטול שלו לא חדר בתוך מציאותו כלל, ומצד עצמו הוא נשאר מציאות יש כמקודם. כל מה שיש לו זה כלל לא שלו. זוהי "יצאה" ממה שהוא בעצמו, וברגע בו יחזור להיות מה שהוא עצמו, יתברר לפתע שהוא אחרי הכל מציאות יש, ואפילו "יש ודבר נפרד בפני עצמו".

ולכן אחד היסודות העיקריים של חסידות חב"ד הוא שלא להסתפק ב"מתנות", ולו יהיו אלו ה"מתנות" הנפלאות ביותר, שבכוח עצמן לא היית מסוגל בשום אופן להגיע אליהם. יש לעמול ולהתייגע בכוח עצמו, כדי להחדיר את הביטול והנחת עצמותו בפנימיות. שלא יישאר בבחינת "גנב אפוס מחתרתא רחמנא קרייה" – הגנב על פי

שהתחתון "יצא מעצמו" במידה מסויימת כדי לקבל את הגילוי, ולא שהגילוי חדר ונקלט בתוכו, בתוך המציאות התחתונה והנמוכה ביותר בה הוא נמצא.

כדי שאלקות תחדור בתוכו בפנימיות היה על החסיד ללמוד הרבה ולהתבונן הרבה, להתפלל באריכות, לעבוד על תיקון מידותיו וכו'. הוא היה צריך להגיע למצב רוחני נעלה ביותר כדי שיהיה שייך שדברים כה נשגבים ונפלאים יוכלו לחדור בו ולהיקלט בו בפנימיות.

הכוונה והתכלית האלוקית "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים" התחילה להתממש. האלקות החלה לחדור אל תוך המציאות של העולם התחתון, אבל רק לרובדים העליונים

המחותרת, שהולך חלילה לגנוב ולרצוח, גם הוא קורא לה' שיעזור לו להצליח בגניבתו ובפשעיו. אין הוא מרגיש את האבסורד שבדבר, משום שהאמונה אצלו היא "בבחינת מקיף". הוא מאמין באמת, שהרי יש בו נשמה אלוקית, אבל האמונה לא חדרה כלל לתוכיותו ופנימיותו. היא נשארה "מלמעלה". כך נוצר מצב אבסורדי שהוא עושה את ההיפך הגמור ממה שהוא מאמין, ואף מבקש מהקב"ה שיעזור לו לגנוב ולא להיתפס.

כדי למנוע ולשלול לגמרי מצב זה, וגם מצבים יותר "דקים" ממנו של אמונה נעלית ביותר שנשארת "מלמעלה" ואינה חודרת דיה לפנימיות האדם, תובעת חב"ד את הפנימיות ("חב"ד מאַנט פנימיות"). להפנים בכוח עצמו את כל מה שמאמינים ויודעים, כדי שהדברים יחדרו היטב היטב לתוכו פנימה, ומצד עצמו דווקא, ויפעלו את פעולתם. וגם אם בגלל שדורשים ממש לעמול ולהתייגע בכוחות עצמן. אולי תקבל בתחילה פחות, אבל מה שתקבל ותקלוט יהיה אכן שלך.

וזהו החידוש המיוחד של יום הולדת: עבודה בכוח עצמו, לעמוד על הרגלים של עצמך ("שטיין אויף די אייגענע פיס"). לא לסמוך על ה"מתנות" שמקבלים מלמעלה, אלא לעמול ולהתייגע בכוח עצמו כדי שהדברים האמיתיים והנפלאים אכן ייכנסו בתוכך, בתוך המצב הנמוך בו אתה נמצא, ויפעלו בך את פעולתם.

למרות שרבינו הזקן התחיל את ה"הולדת" של חסיד, את החדרת האמונה והביטול בפנימיותו על ידי עבודה בכוח עצמו, ולכן אמנם התחילו להדגיש בתקופתו את הענין של ימי הולדת, כנ"ל,

– הרי עדיין לא חגגו והדגישו זאת בגלוי ובפירסום כל-כך, והדבר היה מוגבל ליחיד סגולה בלבד, וכנ"ל שאפילו עצם העובדה שח"י אלול הוא יום סגולה לא היה ידוע אלא ליחיד סגולה.

הגילוי והפירסום מהעניין התחיל אצל כ"ק אדמו"ר מהור"י"צ נ"ע, ובמיוחד אצל הרבי שליט"א מלך המשיח בדור השביעי. ה"שטורעם" הגדול בזה, באופן של "מבצע יום הולדת", התחיל במיוחד בתחילת התקופה החדשה בנשיאות, בכ"ה אדר תשמ"ח, כנ"ל.

ואולי יש לומר הביאור בזה:

למרות שאצל רבינו הזקן התחיל ענין ה"לידה" וההתגלות, שהדברים חודרים ונקלטים בתוך המציאות התחתונה עצמה ולא רק "מלמעלה", הרי עדיין היה זה באופן

המשפיע ר' יחזקאל
("חֶאָטְשֶׁע") פייגין היה
נוהג לומר: מאי משמע
שהאמונה היא "טהורה"?
שלא "לכלכו" אותה עם
השכל האנושי המזוהם
(מ'הָאָט איר ניט
פֶּאָרשמוציקט מיט דעם
פֶּאָרשטונקענעם שכל
אנושי"). ואם כן, כיצד
זה מדברים כאן שדרושה
דווקא "אייגענע
מציאות", דווקא "עבודה
בכוח עצמו"?

שלו. "עיקר השכינה" כבר ירדה מהמקום העליון שהייתה בו למעלה מעלה, מעל "הרקיע השביעי", אל הרקיעים ששייכים לעולם. אבל היא עדיין לא הגיעה "למטה בארץ". כדי להיות שייכים לאלקות היה צורך להתרומם ולהתעלות. אם נשארים במצב הנמוך, אי אפשר עדיין להיות שייכים לאלקות.

כל דור נוסף של רבותינו נשיאינו "הוריד את השכינה" למטה יותר, החדיר את האלקות לרמות נמוכות יותר של אנשים, למדריגות נמוכות יותר של שכל ושל רגש, יותר ויותר למטה, בתוך ה"רקיעים" השייכים יותר ויותר לעולם הזה.

הרבי הרי"צ, "ספירת היסוד", שממנה

מנהגי יום הולדת*

מתוך ספר השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 150. התוועדות תשמ"ח ח"ג ע' 160

- א. לעלות לתורה ביום השבת שלפני יום ההולדת, וכשיום ההולדת חל ביום הקריאה – גם ביום ההולדת עצמו.
- ב. להוסיף בנתינת הצדקה לפני תפלת שחרית ומנחה, וכשיום ההולדת חל בשבת או ביו"ט – ליתן בערב שבת או יו"ט (ומה טוב – גם לאחרי).
- ג. להוסיף בתפלה – בכוננת התפלה, התבוננות בגדלות האל-ל וכו', וכן באמירת (ספר) תהלים (עכ"פ – ספר אחד).
- ד. ללמוד המזמור תהלים החדש שמתחיל לומר ביום ההולדת¹ – בהתאם למספר שנותיו².
- ה. להוסיף שיעור נוסף בתורת הנגלה ובתורת החסידות – נוסף על השיעורים הקבועים, שלשת השיעורים בחומש תהלים ותניא השוים לכל נפש, ושיעור היומי ברמב"ם.
- ו. ללמוד מאמר דא"ח³ בע"פ (כולו או חלקו), ולחזור אותו בחבורה (ברבים) ביום ההולדת עצמו, או בהזדמנות הקרובה, ובפרט ביום השי"ק שלאחריו (בזמן סעודה שלישית).
- ז. להוסיף בפעולה על הזולת – הפצת התורה והמעיינות חוצה, מתוך אהבת ישראל.
- ח. להתבודד ולהעלות זכרונותיו⁴ ולהתבונן בהם, והצרכים תקון ותשובה ישוב ויתקנם, כלומר, להתבונן באופן הנהגתו בשנה שעברה, ולקבל החלטות טובות לשנה הבע"ל.
- ט. לקבל על עצמו זהירות נוספת או הידור נוסף בענין פרטי (לפי ערכו, כמובן)⁵, כמו בראש השנה⁶.
- י. לערוך התוועדות של שמחה עם בני ביתו, חבריו וידידיו – שבו והודי להקב"ה (ובאם אפשר – לברך "שהחינו" על פרי חדש או בגד חדש), מתוך שמחה של תורה ושמחה של מצוה⁷.

(* המנהגים דלקמן (מלבד אלו שצוינו בפ"ע) – נלקטו מ"היום יום" י"א ניסן. ספר המנהגים חב"ד ע' 18. אגרות קודש כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ו אגרות: איתקמה. איתתנה. ח"ו: איתצט. איתקט. ביכב. ביסו. ביצו. ביקטו. ביקמו. בירי. בירכו. ועוד.)

1) נוסף על המנהג "ללמוד בכל ראש חודש.. מהקאפיטל בתהלים שהוא מסומן במספר שנות חייו" – "פסוק אחד". "ואם הוא מרובה בפסוקים אזי לומדים שנים או יותר". ואם הקאפיטל מחזיק פחות מ"יב פסוקים.. אזי כופלים" באופן ש"יעלה כמספר חדשי השנה" (אג"ק כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ה איש"ל).

2) מ"יחידות" לחתני בר-מצוה – ראה לקו"ש ח"כ ע' 875. חכ"ו ע' 743. ועוד.

3) במקום שלבו חפץ, אבל, אדעתי דנפשי – אג"ק אדמו"ר שליט"א ח"ו ביצו (וראה הערה הבאה).

4) ראה אג"ק ה"ל ברכו: לציייר במחשבתו אחת היחידות מה ששאל ומה שענו לו ואח"כ ללמוד מתורתו.

5) ויש להתחיל בזה בהוספת שיעור בדא"ח – אג"ק ה"ל ביסו.

6) ידוע אשר מהנכון לקבל איהו זהירות נוספת בראש השנה, ויש ללמוד מזה ג"כ על ראש השנה הפרטי דכל אחד, היינו יום ההולדת, שאז מתחלת שנה חדשה הפרטית (ראה שיחת אחש"פ תשמ"ח הערה 33) – אג"ק ה"ל.

7) שיחות: כ"ה אדר, אחרון של פסח (ועוד) היתשמ"ח.

מתחילה ההמשכה אל תוך הארץ התחתונה, התחיל להחדיר זאת גם במקומות באנשים ובמובנים הנמוכים ביותר, כידוע ומפורסם (ראה ילקוטי שיחות' חלק ג עמוד 835 ואילך, ועוד) שלכן הוא דר בערים גדולות דווקא, התעסק עם אנשים נמוכים ביותר ובעניינים נמוכים ופשוטים ביותר וכו'.

אבל עיקר ההמשכה "למטה בארץ" היא, כידוע ומפורסם, על ידי ספירת המלכות, הרבי מלך המשיח שליט"א, שלא רק שהוא "ממשיך את השכינה" בתחתון ביותר, אלא גם באופן שזה פורץ ובוקע מתוך המציאות של התחתון עצמו: "והנה זה תובעים מכל אחד ואחד מאתנו דור השביעי, דכל השביעיין חביבין, דעם היות שזה שאנחנו בדור השביעי הוא לא על פי בחירתנו ולא על ידי עבודתנו ובכמה עניינים אפשר שלא כפי רצוננו, מכל מקום הנה כל השביעיין חביבין, שנמצאים אנו בעקבתא דמשיחא, בסיומא דעקבתא, והעבודה – לגמור המשכת השכינה, ולא רק שכינה כי אם עיקר שכינה, ובתחתונים דווקא" (המאמר של קבלת הנשיאות, ד"ה באתי לגני תשי"א, סוף סעיף ג).

אצל הרבי שליט"א הגיעה האלקות לתחתונים ביותר, ופרצה מתוכם עצמם. הרבי "מגיע" לכל מקום ולכל פינה בעולם, גם לרחוקים ולנידחים ביותר הן בגשמיות והן ברוחניות, והם עצמם הופכים למקומות "עצמאיים" ולמרכזים של יהדות וחסידות (ראה שיחת שבת פרשת וישב תשנ"ב), לתרגום ולהסברה בכל השפות ובכל הרמות, לשימוש מלא בכל האמצעים המודרניים החיצוניים והנמוכים ביותר, לכל סוגי האנשים, לאנשים נשים וטף, ולכל אחד לפי עניינו ומדריגתו. את כל זה פועל הרבי על ידי השלוחים הרבנים המשפיעים ראשי-הישיבות העסקנים וכו', למרות שהם, אנחנו, במצב הנמוך ביותר, שלא בערך כלל למה שהיו חסידים בדורות הקודמים. ולמרות זאת העניינים מתבצעים כפי הכוונה על ידיהם, על ידינו, גם אם נראה שכל התוארים אינם אלא ב"שם המושאל" בלבד ואין אנו שייכים כלל לכל זה וכו' וכו'.

ואם בשנים הקודמות היה צורך עדיין ב"צחצוח הכפתורים האחרונים" של "ימדי השרד" ("דעם מונדיר") כדי להיות מוכנים לגמרי לגאולה האמיתית והשלמה, ל"דירה בתחתונים" בשלימות, הרי עתה, בתקופה מיוחדת זו, שמתחילה בעיקר, כדברי הרבי הני"ל, מכ"ב שבט תשמ"ח, כבר סיימו גם לצחצח את הכפתורים לגמרי, ועד שצחצוח יתר עלול אפילו לקלקל (שיחת בי ניסן תשמ"ח), משום שהגענו למצב בו האלקות חודרת ומגיעה גם לרמות הנמוכות ביותר

"לבד", כאשר לא רואים ולא מבינים ולא מרגישים כאילו את הרבי. עבודה כאילו בכוח עצמו לגמרי, "ויקחו אליך", כאילו לא עוזרים כלל ח"ו מלמעלה וצריך כאילו לעשות הכל בכוח עצמו. ולמרות כל המצב התחתון ביותר שאנו נמצאים בו, שלא חלמנו מעולם שיהיה שייד בכלל, עד כדי איבוד כל העשתונות לכאורה, בכל זאת ממשיכים כל ענייניו של הרבי מלך המשיח שליט"א ללא שום שינוי ח"ו כלל וכלל: ממשיכים לנסוע אל הרבי, ומוסיף והולך ואור, אפילו יותר מלפני כן. כותבים

ולמדריגות התחתונות ביותר. ועד – לאנשים הנמוכים ביותר, אלינו. לאמור, שגם אנו, ודווקא אנו, במצבנו התחתון ביותר, יכולים אנו, אם רק נרצה, להיות שייכים אל האלקות בתכלית השלימות, ולהביא את העולם כולו, כפי שהוא תחתון שאין תחתון למטה הימנו, להיות שייד לאלקות בתכלית השלימות. העניין של יום הולדת, שהמציאות העצמית תהיה שייכת לאלקות, הגיעה בתקופה זו למקומות ולדרגות התחתונים ביותר, למעמד ומצב של אחרי ז"ך אדר ואחרי ג' תמוז, למצב שנדמה כאילו ח"ו צריך לעבוד

לרבי יותר ויותר, גם כאלו שלפני-כן לא הייתה להם שום שייכות גלויה לרבי, ומקבלים תשובות מדהימות דרך 'אגרות-קודש' וכדומה. השלוחים ממשיכים לצאת ולפעול ולהפוך את העולם בהצלחה מופלגה, אחרי שכולם ניבאו לנו התמוטטות מוחלטת. תלמידי התמימים מהוים דוגמא וסמל של התקשרות לרבי ושל הפצת המעיינות והפצת בשורת הגאולה מבלי התחשב עם כל מאומה. ה"קבוצה" ממשיכה, למרות כל המניעות, בהצלחה מופלגה, שלא בערך למה שהיה לפני שנים, כאשר ראו ושמעו וכו'.

מתוך התחתון עצמו, ובמצבו התחתון ביותר, פורצת הקריאה: "הרבי חי וקיים" ללא הסברים וללא פירושים. ה"שליט"א"

מושמע ונדפס בפשטות ובפשיטות. מכל פינה ומכל ענין, מכיפה שעל הראש ועד הזמנה לחתונה, מהכרזה אחרי התפילה או בקריאת-התורה, אחרי כל שיעור, ובכל מקום ובכל מצב, ולו יהיה זה הנמוך והתחתון ביותר, בוקעת ההכרזה: "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!" – זוהי ההוכחה החזקה ביותר שהענין של "יום הולדת", העבודה בכוח עצמו ומצד עצמו של התחתון ביותר, הגיעה אל השיא שלה.

כאשר נקרא השבוע את פרשת פרה, המדגישה כל-כך את ה"חוקה" שלמעלה מן השכל לגמרי, את הביטול ו"הנחת עצמותו הצידה" באופן של "האמונה הטהורה" – נזכור יחד עם זאת את המסר של "מבצע יום

הולדת", להחדיר את המסר הזה כמות שהוא, ללא כחל ושרק, כאילו "בכוח עצמו", בכל העוצמה, בתוך העולם, גם כפי שהוא תחתון ביותר וביותר.

ומפרשת פרה לפרשת החודש – "לשחוט" את כל ה"אלילים" של "מצרים", מלשון מיצרים וגבולים, של העולם והטבע, ובכל התוקף והעוצמה להחדיר את האלקות ואת מציאותו של הרבי מלך המשיח שליט"א בכל מקום ובכל פינה ובכל ענין. וזה מה שמביא את ההתגלות לעיני כל בשר תיכף ומיד ממש בגאולה האמיתית והשלימה.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

פנימיות דמצות משלוח מנות

בבואנו מימי הפורים, מביאים אנו - בפירסום ראשון -
אגרת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, ששלח לאנשי הצבא,
לאחר סיום מבצע משלוח המנות בין אנשי הצבא בשליחותו

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
Hyacinth 3-0250

מנהל מעגל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטמן פארקווי
ברוקלין, נ.י.

ב"ה, ר"ח ניסן, ה'תשל"ג
ברוקלין, נ.י.

שלום וברכה!

הנני לאשר בזה קבלה הסכתב רוב הודות עבור הייתה לב להודיעני
קבלת ה"משלוח מנות" לחג הפורים.

תקוה אשר בכני עמנו, עם ישראל, הנקרא בהורה תק" עם חכם ונבון,
בודאי התכווננו גם בפנימיות המנוה זו של משלוח מנות איש לרעהו, אשר,
כמפורז מכריז המינוז זכרונם לברכה, אחד התקמים של מצוה זו היא ההדבשה
שאף שעמנו "מפורז ומפורז בין העמים", הרי הוא עם אחד, מאוחד באהבה
ואהבה גיש לרעהו, ואין זה ענין של חסם רעיון ודגש, אלא פתחה הוא
הפעשה בפועל. סלחן הדיוק במצוה זו שאין יוצאים ידי חובתה במשלוח
דברי ברכה וכיוצא בזה, אלא דיוק במשלוח מנות חסם - ליהנות טחן מיד
הנאה מעורה חסם, ולא עוד אלא ש"מנה" מירושם מנה יפה הראוי" להתכבד
בה.

ועוד נקודה בזה, כמורגש במבילה, שאפילו גוי כחמן הרעם מכיר
בהפנימות לאפתחה שישנו עם אחד (אף על פי שהוא) מפורז ומפורז בין
העמים (ואחרותו ויחודו מהכפאים בזה ש) לחיהם מונות סכל עם, ועירוש
"רהיטם" (לטון רבים) כאן - אינו ענין שכלבן אלא הנהגה ואורח חיים
בחי היום-יום בפעשה בפועל.

ואף אסתר, כשהתפילה לבטל הגזירה, לא הכחישה זה, שהרי האמת היא
כן.

ובודאי אשר אנשי צה"ל הקוסדים על הגבולים ושומרים על בני ישראל
הרים בארץ ישראל, אינם זקוקים להרבה יתרה בענין יחודו ויקורו של
עמנו, המיוסדים ומסורטים בהורה ישראל, והיא שעמדה לנן ולאבותינו בכל
דור ודור נגד כל הקטים עלינו.

ויהי יצון טיובו לחגן לא רק על הגבולות הגטטיים של ארץ ישראל,
אלה גם על הגבולות הרוחניים של ארץ ישראל, הנקראה ארץ הקודש בני כל
עמי הארץ, שקדושה זו הנובעת מהורחמו הקדושה ומפוזות" היא סוד קיום
עם ישראל,

ויקשו בכל האסור חתוך - כלשון הגבילה - אורה נשמה ושטון ויקר.
וכיון שמתקריבים אנו לחג החסם, זמן אירוחנו, יחברכו כאו"א בהג
הסם כטר נשמה וחירות אמתיה, ובקרוב נזכה לקיום היקוד ונחתי שלום
בארץ, וכחמטך חכמוכ, והייתי לכם לאלקים ונאם חתיו לי לעם גו", ואלוך
אתכם קופסיות.

בכבוד וברכה לחג הסם כטר נשמה